

Put istine prema onima koji žive u krivim predrasudama;

Put života prema onima koji ne vide veličinu Božjeg dara darovanog im u njihovu postojanju.

Put ljubavi prema svima koje mi je Bog darovao.

**ZAISTA BILO BI LAKŠE ODREĆI IH SE, ALI OVE KORIZME JA ODABIREM
PUT PREMA SVOJOJ BRAĆI I SESTRAMA.**

ČUJ, STVORITELJU MILOSTIV

Čuj, Stvoritelju milostiv,
naš plač i naše molitve,
u posvećenom postu tom,
u korizmenom vremenu.

Ti srca blag istražuješ,
ti slabost našu poznaješ.
Poštedi, mi se kajemo,
proštenja milost molimo.

O mnogo, mnogo griješismo,
ispovijedamo, smiluj se!
Rad slave svoga imena
izliječi bolne, Gospode!

Daj moć da žudnje tjelesne
uzdržljivošću morimo,
da srca grijeh odbacivši
ne dadu paše strastima.

Udijeli, Trojstvo blaženo,
podari, Bože jedini,
da posti tvojim vjernima
donesu plod obilati.

KORIZMENI HIMAN

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

IV. NEDJ. KORIZME, 14.III.2010.

Broj: 5(149)

Iz današnjeg evanđelja:

Oče,
sagriješih protiv neba
i pred tobom.
Nisam dostojan zvati se
sinom tvojim.

“USTAT ĆU I POĆI SVOME OCU”

(Lk 15, 1-3; 11-32)

Ove riječi otkrivaju jedan novi početak. One znače zaokret, vraćanje, obraćenje. Tu počinje, moglo bi se reći, obraćenički hod mlađeg sina. Po sadržaju one su nutarnji čin, odluka, i kao takve preduvjet da bi mogao uslijediti povratak. Pod tim vidom dakle: početak!

Ipak, je li baš “početak”, ili je pravi, dublji početak negdje drugdje, ispod toga?

Iz prisposode doznajemo da on razmišlja o životu “najamnika svoga oca”, tj zapravo o atmosferi roditeljske kuće koje se on dobro sjeća. On zna kakav je njegov otac: kakav je prema najamnicima i kakav je nekoć bio prema njemu. On tu svijest nosi u sebi, ona je dio njegova ljudskog bića; dobro no do sada potisnuta, ali ipak dovoljno prisutna da se s njom i uz nju moglo i u ovom trenutku nešto novo započeti.

Njegovo se kajanje javilo uporedo sa oživljavanjem te

svijesti, nicalo je u srcu onom dinamikom kojom je pred svijetlo duše izranjala slika oca, takvoga oca. Vjerojatno je, što više, ono tek slijedilo tu dinamiku.

Jer, on je za svoje kajanje imao dovoljno razloga i bez obzira na to. No smijemo se pitati kako bi ono izgledalo bez misli na oca, na takvoga oca. Njegova bi tragedija bez sumnje bila još veća. Ovako međutim stvari drukčije izgledaju i ono što slijedi postaje razumljivo i logično. Onome “Ustat ću...” prethodi povjerenje i nada. On zna da je otac dobar i on tu dobrotu ovaj put ne želi izigrati. Možda je najviše i naučio o toj dobroti upravo u onoj prilici kad ju je izigrao. Drugim riječima: da je nije izigrao, možda bi sada manje o njoj znao. Čudno! No ipak. Ponašanje starijeg brata to dovoljno ilustrativno potvrđuje. On nikad nije izigrao dobrotu očevu i cijelim svojim ponašanjem pokazuje da je zapravo nije svijestan.

(Nije li i nešto tragično u tome što se dobrota u načelu ponajlakše daje izigrati ??)

Vjera u oprostjenje je dakle pravi početak.

Kajanje bez vjere u oprostjenje nije ni moguće. Ako i kada jest, onda je to pakao.

Neki ljudi ponekad kažu da ne osjećaju kajanje. I možda je bolje da ga ne osjećaju. Ono što bi im kajanje u tom trenutku donijelo sve je prije nego poželjno. Možda se čovjekova priroda spontano i panično boji kajanja, tj svijesti o promašenosti dijela ili čak cijelog života, jer je to još gore od same proma-

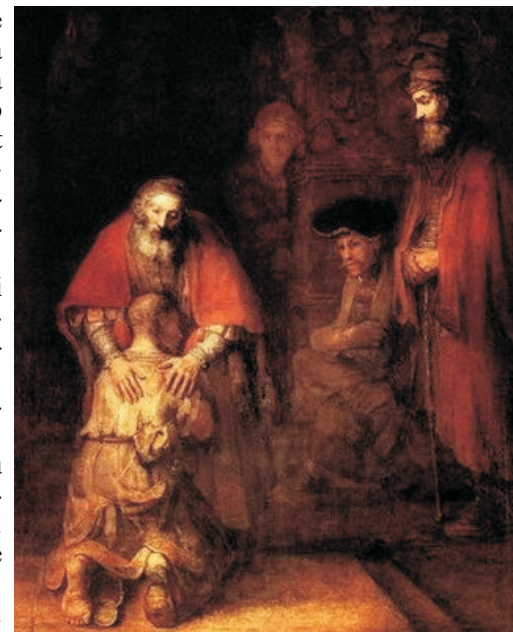
šenosti kao takve. Da bi kajanje imalo smisla, prije se mora pojaviti (ili barem uporedo) nada u oprostjenje, tj svijest da netko želi i može i samu promašenost ispuniti smislom. Pravo, tj poželjno kajanje omogućuje paradoksnu iskustvo radosti. “Felix culpa!”

(“Felix culpa = O sretna li grijeha koji je zaslužio takvog Otkupitelja!” - pjeva Crkva u uskršnoj noći)

“Ustat ću...” je moguće onomu koji “zna” Oca.

Netko njegovu sliku nosi u sebi, duboko i odavna, ali zakopan ili prekrivenu prašinom. Bitni vid kajanja je: dovesti je pred svoje oči.

Netko još nije upoznao Oca. Treba tražiti, moliti da mu se otkrije. Tek tada će moći odlučiti: “Ustat ću...”

NR

VRIJEME ODABIRANJA

Mnogo puta u životu na istu stvar možemo gledati sa dviju suprotnih strana. Stvar je ista a opet nije ista, utoliko što je promatranu s jedne strane možemo lakše prihvatiti nego kad je promatramo s druge strane. Tako nešto daje nam osjetiti i sljedeći tekst.

ODLUČIH: MOJE VRIJEME KORIZME NEĆE BITI VRIJEME ODRICANJA, NEGO VRIJEME ODABIRANJA.

Zato odabirem put strpljivosti prema onima koje baš i ne volim;

Put slušanja prema onima za koje mislim da mi i nemaju što pametna reći;

Put blagosti prema onima koji se grubo odnose prema meni i drugima;

Pu blizine prema onima koje ne susrećem često, a znam da su usamljeni;

Put razumijevanja prema onima čije postupke ne shvaćam;

Put svjetla prema onima koji ne vide druge i Boga u njima;

Put puta prema onima koji ne žele ili ne znaju kako krenuti stazama vjere;